

Konsert

Daniel Turano, piano, Ariel Ardit, sång och Mikael Augustsson, bandoneon, visade i går Sundsvallspubliken hur kvalitativ argentinsk tango låter.

FOTO: HÅKAN HUMLA

Glödande tango

RECENSION

Almamia lilla scen
Solo tango - Ariel Ardit, sång,
Mikael Augustsson, bando-
neon och Daniel Turano,
piano

I Argentina har tango status av nationalkdenod; i Sverige blir argentinsk tango alltmer omtyckt både som dans och i konsertform. Och i går på Almamia fick Sundsvallsborna veta exakt hur den ska låta.

Ariel Ardit är en av Argentinas stjärnsångare som just nu turnerar i Sverige tillsammans med Mikael Augustsson, svensk bandoneonist och en av få icke-argentinare som är erkänd tangouttolare, samt pianisten Daniel Turano. I de-

ras händer blev tangon lekfull, fantasifull, lätt: inte bara musik utan ett språk, ett kommunikationssätt.

Den byggs av en sorts dröjande halvimpromvisation: melodik som ständigt sticker iväg på små sökande utflykter, ornamenterade slingor som tycks rinna hit och dit men aldrig förlora sin hemkänsla. Ständigt kastar den sig mellan glädje och vemod, men dess botten är moll.

Ändå vilar den på lätthet och luftighet, och under alla rubaton, all dröjande mjukhet och formbarhet och framviskad tragik, är dess klösande, fasta, passionerade rytm aldrig längre bort än att den kan bryta

fram på några få taktslag.

Ariel Ardit är en karismatisk sångare med kraftfull röst i tenor/barytonregistret. Hans sångsätt är nästan som en berättelse: fast han står stilla på scenen lever han intensivt i mimik och gester. I hans ansikte läser man alla de känslor som de spanska texterna berättar om, och man kan inte ta blicken från det. Här var han lite för starkt uppmickad för den lilla lokalen; särskilt i början kunde ljudet bli skarpt när han tog i, och det gjorde denne inlevelsefulla sångare ofta.

Ändå var det inte mindre fascinerande att följa dialogen mellan de två instru-

mentalisterna; bestämda, flinka och säkra, som så tydligt samtalade och lämnade över ordet till varandra. Pianisten Daniel Turano var den mest dominerande, snabb i fingrarna och osvikligt säker i känsla, lätt och flytande och tekniskt briljant. Mellan alla tre gick samspelet utan missförstånd; frasen levde lika naturligt som en mening i ord.

Och glöden tappade de aldrig; också när den bara var en svag, pyrande, viskande brasa fanns flammorna där som underton. Så rätt och så lätt låter det bara om de riktigt skickliga.

Susanne Holmlund